

Simonas Stanevičius

Pasakėčios

Lapė ir juodvarnis

Tupėdams pušyj, mėšę juodvarnis turėjo,
Lapė alkana ant jo iš krūmo veizdėjo
Ir, norėdama mėsa pagauti,
Rūpinos, kaip reik varna apgauti.
Tartumei nuliūdusi pas pušį atėjo
Ir beprotį juodvarnį taip girti pradėjo:
„Kas tavo gražumo!
Kas plunksnų skaistumo!
Žodžiu tariant, iš paukščių tu esi gražiausias.
O taip tarpe jų visų gali būt pirmiausias.
O idant balsą turėtumei,
Ištikrai karaliūm būtumei."
Žioptelėjo varns, balsą rodydamas savo,
Pametė mėšą... Lapė pagavo
Ir nubėgo tekina, nes mėsa patiko, -
Juodvarnį paliko.

Lapė ir žąsys

Lapė alkana pakiemiais bėgiojo,
Sau maisto ieškojo.
Viduj prūdo plaukančių žąsų būrį mato,-
Kaip jos klykau', kaip nardo, kaip uodegas stato.
Tyko lapė ant krašto, suskliaudusi ausis,

Pabraukusi uodega, primerkusi akis.
Bet kad niekaip prigauti žąsų negalėjo,
Ir alkanai nuo prūdo pabėgti reikėjo:
„Kam turiu, - sako, - žąsis nekaltas draskyti!
Pritink lapei su paukščiais sandarą laikyti.”

Žmogus ir levas

Žemaičių pasaka

Po žaliąsias girias vaikščiojo žmogus,
Ir tenai jį levas sutiko smarkus.
Abudu nemažu: viens girių ponas,
O antras laukų ir kaimų valdonas.
Tarp tokių, kaip sako, meilės nerasti,
Tą tiesą ir dabar galim suprasti.
Nesang žmogus levą kaip tikt pažino,
Tuojaus iš piktumo velniu vadino,
O kirviu, su kuriuom medžius kapojo,
Metė ing levą ir pažeidė koją.
Po kiek metų (taip jiems dievas priliko)
Tas pats levas ir žmogus vėl susitiko.
Tuomet levas: „Žinok tai, o žmogau galingas!
Piktesnis ir už kirtį žodis neteisingas.
Užmiršau skausmą ronos, kad ir daug kentėjau,
O pikta žodį, kurį nuo tavęs girdėjau,
Pakol mirsiu,

Neužmiršiu."

Arklys ir meška

Kur Nevėžis nuo amžių pro Raudoną Dvarą
Čystą vandenį savo ing Nemuną varo,
Tenai, kad vasarvidžiu saulelė tekėjo,
Juokės kalnai ir vilnys kaip auksas žibėjo,
Ilsėjos pančiuos arklys ant žolyno žalio,
Minėjo vargus savo ir sunkią nevalią:
Kaip sunkiai vakar mėšlus per dieną važiojo,
Kaip maž naktį teėdė ir maž temiegojo.
„Štai jau tek skaisti saulė ir lankos jau švinta,
Ir rasa nuo žolynų kaip sidabras krinta,-
Ir man jau reikės kelti ir prie darbo stoti,
Ir vėl ratus kaip vakar per dieną važioti."
Kad taip dūmojo arklys vasarvidžio rytą,
Staiga jis ten išvydo daiktą nematyta:
Valkiodama lenciūgą po žalius žolynus,
Vaikščiojo skardžiais kalnų meška po lazdynus.
Šokosi nusigandęs žirgelis bėrasis.
„Nebijok,- tarė meška,- nieks pikta nerasis!
Tėvai mūsų nuo amžių sandaraj gyvenoj,
Drauge gimė ir augo ir drauge paseno.
Štai ir dabar vienokia mus laimė sutiko:
Man lenciūgas ant kaklo, tau pančiai paliko."